

at alle områder er attraktive for udvikling og bosætning. Jeg synes, det i debatten er meget vigtigt at holde fast i, at det faktisk er et fælles mål.

Placeringen af statslige arbejdspladser er selvfølgelig vigtig, f.eks. jo også placeringen af Dansk Center for Undervisningsmiljø, som jeg var med til at placere i Randers i forbindelse med lov om undervisningsmiljø. Det tror jeg var helt afgørende. Der var intet, der talte imod det. Tværtimod kunne man sige, at en centerplacering midt i det jyske kerneland med gode kontakter til det omgivende miljø ville være en stor hjælp for centerets opgaveløsning. Placeringen hænger netop også sammen med de kriterier, som redegørelsen angiver.

Derfor synes jeg også, det er vigtigt, at regeringen bruger noget af sin egen medicin, hvis man kan sige det på den måde, og erklærer en udfordringsret til amter og kommuner, der siger, at ethvert amt og enhver kommune har ret til at udfordre placeringen af en given statsinstitution. Det kunne være, at vi ville få den positive effekt, at flere primært statslige arbejdspladser blev udflyttet, men jo også, at der blev givet gode, fyldestgørende begrundelser, gennemarbejdede måske endda, for at det ikke kunne lade sig gøre. Så kunne debatten faktisk blive konkret og måske også en anelse mindre romantisk. Som det også er sagt af tidligere ordførere, er det at flytte en allerede etableret institution en overordentlig vanskelig opgave. Den er dyr, men den er også dyr i menneskelige omkostninger for medarbejdere og i forhold til de netværk, som er etableret.

Sådan en udfordring kunne jo selvfølgelig tage form af en redegørelse for helheden i det beslutningsgrundlag, som skal være til stede; i de kvalificerede medarbejdere, som regionen kan trække på; i den mulighed, regionen har for at stille skoler, boliger m.v. til rådighed; i forhold til de trafikforbindelser, som vil understøtte opgaveløsningen; i forhold til sammenhængen med andre institutioner og erhvervsliv.

Kl. 18.15

Det kunne også gøre, at hovedstadsområdet blev endnu mere klar over den forpligtelse, der ligger i at være hovedstad. Dermed kunne det jo gøre, at vi fik en diskussion om, hvad det vil sige også at være nation i en stadig mere globaliseret og internationaliseret verden. For vi skal jo ikke kun sikre udviklingen i lokalområderne, de regionale områder, men også i det samlede nationale område. Dermed er også sagt, at ligesom det er væsentligt at bygge på regionale styrke-

områder, er det også vigtigt at bygge på nationale styrkeområder. Et nationalt styrkeområde er en dynamisk og levende hovedstad i samspil med landet i øvrigt.

Også i det lys håber jeg, at vi kan tage den regionalpolitiske debat, når vi kommer dertil, for regionalpolitik i dagens verden er ikke kun et spørgsmål om at fordele ting og aktivitet indenlandsk i forhold til en dansk virkelighed, men også i forhold til en europæisk virkelighed, en Østersøvirkelighed, en global virkelighed.

Vi støtter fuldt ud det forslag til vedtagelse, som er fremsat, og vi håber, at der kan komme konkrete ting ud af det. I det mindste håber vi, at vi kan få konkrete analyser og konkrete begrundelser lagt på bordet for de beslutninger, der tages.

Det er selvfølgelig legitimt og rimeligt, at regeringen træffer beslutninger, men det er helt afgørende for os andre, at vi kan betrykke os ved, at de er truffet på et fyldestgørende beslutningsgrundlag. Det ville være tjenligt i forhold til beslutningen om at flytte Rigsarkivet, men det ville også være tjenligt i forhold til fremtidige beslutninger. Og der kunne udfordringsret for amter og kommuner være et særdeles velkomment bidrag til, at regeringen begrundede de beslutninger, som træffes.

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Enhedslisten er enig med regeringen i, at alle borgere skal sikres gode og ligelige levevilkår, uanset hvor den enkelte bor.

Vi er også enige i, at udflytningen af statslige arbejdspladser ikke alene kan løse dette problem. Ja, vi er faktisk enige med regeringen i, at der er andre redskaber, som er langt mere effektive til at opfylde det her mål. Problemet er bare, at regeringen ikke har noget ønske om at bruge de nødvendige redskaber.

Regeringen nærer stor tillid til markedet og de private virksomheder, og derfor vil regeringen skabe mere ligelig regional udvikling ved at skabe de bedst mulige muligheder for virksomhedernes udfoldelse og virkelyst, og det skal ske igennem fjernelse af snærende bånd og regler og gennem liberalisering og øget konkurrence.

Problemet er bare, at vi jo ser, at øget markedsførelse fører til koncentration og etablering af private monopoler. Udviklingen inden for mejeri- og slagteriområdet er særdeles illustrativ. Her har markedskræfternes hærgen ført til, at en lang række lokale arbejdspladser er blevet nedlagt. Konsekvensen er, at lokalområder tøm-